ΕΚΔΡΟΜΗ ΜΕ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ

Δημιουργία εξωφύλλου: Βασίλης Ιωάννου
Σελιδοποίηση: Πέτρος Αναστασίου
Διόρθωση κειμένου: Κατερίνα Παπαδημητρίου

Επιμέλεια έκδοσης: Πλάτων Μαλλιάγκας & Mediterra Books
www.mediterrabooks.com

e-mail: n_act@yahoo.co.uk

ISBN 978-618-5186-29-6

Νατάσσα Χασιώτη

Εκδρομή με λεωφορείο

Διηγήματα

Carpe Librum

Στην Κ.Π.

cor ad cor loquitur

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μεγάλες Προσδοκίες

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΣΤΕΚΟΤΑΝ ΣΑΝ ΞΕΓΥΜΝΩΜΕΝΟΣ. Ή εμένα μού φαινόταν ότι ήταν –λες και δεν υπήρχε τίποτα πάνω απ' τα κεφάλια μας, επειδή ο ήλιος μάς είχε ψήσει όπως ξεχαστήκαμε ξαπλωμένοι να στεγνώσουμε καταμεσήμερο μετά το μπάνιο.

Οι Κυκλάδες δεν φημίζονται για τη βλάστησή τους. Επιπλέον, είχαμε διαλέξει το συγκεκριμένο νησί για τις διακοπές μας γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο: για το σκληρό, γυμνό και βραχώδες τοπίο του. Όσο πιο άνυδρο κι απομακρυσμένο, τόσο πιο σπάνια θα συναντούσαμε τη μικροαστική πανίδα των σχέσεων. Ήταν το πρώτο ταξίδι στο Αιγαίο και από καιρό ήθελα να δω αυτά τα περίφημα νησιά που όλος ο κόσμος τρελαινόταν να επισκέπτεται. Δεν μπορούσα να καταλάβω ακριβώς τι θα πει άνυδρο και ξερό, μέχρι τη μέρα που το καράβι έδεσε στο μικρό λιμάνι, ξημερώματα. Οι μουλαράδες περίμεναν τους τουρίστες για να πάνε, όσους ήθελαν, στη διπλανή παραλία με το ελεύθερο camping.

Κατάκοποι, βρήκαμε το κέφι μας προσπαθώντας να ισορροπήσουμε στην πλάτη των ζώων, ενώ εκείνα γλιστρούσαν επιδέξια πάνω στα κατσάβραχα. Γύρω στο μεσημέρι ξυπνήσαμε και το απόγευμα ανεβήκαμε στη Χώρα. Τα μικρά άσπρα σπίτια, τα μπλε παράθυρα, τα αραιά δέντρα, η ξερή γη, για κάποιο λόγο, έφτιαχναν το τέλειο σκηνικό για τις πρώτες καλοκαιρινές διακοπές μαζί. Στη διάρκειά τους, εγώ είχα ένα πράγμα στο μυαλό, οπότε η κατάσταση ήταν μάλλον απλή: ήθελα να κάνω όσο περισσότερο σεξ γινόταν. Εκείνος πάλι, ήθελε να κάνει σεξ συν να δει και τα αξιοθέατα.

"Αυτό μπορεί να είναι ένα πρόβλημα" σκέφτηκα αποχαυνωμένη και κουρασμένη, έχοντας μπει στον ρυθμό του τοπίου, του καλοκαιριού και των αποτελεσμάτων της κραιπάλης, αλλά κράτησα τη σκέψη για τον εαυτό μου. Ήθελα να τριγυρνάω γυμνή, να ζωντανέψω όλες τις φαντασιώσεις μου περί ελευθερίας και ίσως να δοκιμάσω και με κανέναν άλλο, αν ερχόταν βολικό. Τόσοι άνδρες τριγυρνούσαν ελεύθεροι –και στο κάτω κάτω, το καλοκαίρι αυτό δεν είναι; Εποχή απατηλών ερώτων.

Ο σύντροφός μου είχε διαφορετική γνώμη, δεν είχε την παραμικρή διάθεση για εξερεύνηση άλλου, πέραν του σώματός μου και του νησιού, ενώ εμένα η προοπτική τού να τρέχουμε στα ανηφορικά καλντερίμια δεν μου φαινόταν καθόλου γοητευτική, όσο κι αν η Χώρα μού άρεσε, γεμάτη ήλιο, κόσμο, γάτες και λουλούδια.

Είχαμε τα καυγαδάκια μας στο παρελθόν, στην πόλη –«καυγάδες από ζήλεια», όπως τους αποκαλούσα. Μπορεί και δικαιολογημένα. Η αλήθεια είναι ότι αργούσα τακτικά στα ραντεβού μας κι ότι ξεχνιόμουν όταν εύρισκα κάποιον που μου άρεσε τόσο ώστε ν' αρχίσω μια ενδιαφέρουσα συζήτηση. Σιχαινόμουν την ατμόσφαιρα, τη γεύση του καυγά, τα δάκρυα και τα «σε παρακαλώ μην...».

Ναι, είμαι νέα και, ναι, σκέφτομαι ότι είναι πολύ νωρίς για αποκλειστικότητες και για να πω «θέλω αυτή τη σχέση για πάντα». Ποιος του είχε μάθει ότι πρέπει να του υποσχεθώ άνευ όρων παράδοση; *Ξύπνα, «αγόρι»*, θα του είχε πει η Estelle, ενώ θα τον έσπρωχνε έξω από τον κήπο της.

Γιατί η ελευθερία είναι δύσκολο να κερδηθεί; Ποτέ, πραγματικά, μέχρι σήμερα, δεν νομίζω να χόρτασα την αίσθηση που λέγεται «ελευθερία». Την ελευθερία *μου*!

Αυτό δεν είναι διαπραγματεύσιμο, αγαπημένοι μου, και, σας παρακαλώ, μην κλαίτε από ζήλεια, δεν θα σας λύσει το πρόβλημα.

Εκείνο το καλοκαίρι, επινόησα το σεξ στον υπνόσακο, στη θάλασσα, στα βουνά, στα βράχια, στα βότσαλα, στην άμμο, στην κουζίνα, στο μπάνιο, στην αυλή –οπουδήποτε. Και ανακάλυψα ότι τα αγόρια εξαντλούνται νωρίς. Ακόμα και τα εικοσάχρονα αγόρια –πράγμα σκανδαλώδες. Στα μεσοδιαστήματα, καφές ή φαΐ. Και τότε,

παρατηρούσα τους μεσήλικες τουρίστες, που με αηδίαζαν. Άσχημες οικογένειες χοντρών που, ακόμα κι όταν ταξίδευαν πρώτη θέση, έβγαιναν για κολατσιό και τσιγάρο στην τουριστική, ή γυρνούσαν από δω κι από κει, με την πεθερά μαζί, σε ζοφερά δείπνα, με τα καταθλιπτικά παιδιά τους μισομπουκωμένα ή παραμπουκωμένα. Κι άλλα, περισσότερα παιδιά, να τρέχουν, υπερκινητικά και ενοχλητικά, ν' αρπάζουν μια μπουκιά –και δώστου απ' την αρχή γύρω απ' τα τραπέζια.

Άσχημα νέα, «αγόρι»! Δεν υπάρχει διαφυγή. Μπορεί να τρέχεις, αλλά δεν μπορείς να κρυφτείς απ' τη μιζέρια, τραγουδούσα μέσα μου, καθώς μ' έκαιγε ο ήλιος, με την προειδοποιητική μουσική συγχορδία ενός Freddy Krueger. Παρ' όλα αυτά...

"Τι υπέροχος ήλιος!" σκέφτηκα, και γύρισα στο πλάι πάνω στην ψάθα μου. Θα μπορούσα να μείνω εδώ όλη μέρα, αραχτή, χωρίς σκοτούρες, όπως οι σαύρες, που εμφανίζονταν για λίγο πάνω στις ξερολιθιές. Μισόγυμνη, ζαλισμένη απ' το κολύμπι, την ηλιοθεραπεία και τις μακριές άγρυπνες νύχτες.

Ξάπλωσα ανάσκελα. Το ψαθάκι πάνω στο πρόσωπο έκανε τον κόσμο να φαίνεται σαν μέσα από γρίλιες κι ο ήχος των κυμάτων μού έφερνε υπνηλία και μου 'δινε ένα αίσθημα ασφάλειας και σταθερότητας που νόμιζα χαμένο. Νύσταζα τόσο, που ξέχασα αν είχα αρκετό αντηλιακό επάνω μου. Αποφάσισα ν' αδιαφορήσω για να μη

χαλάσω την απόλυτη στιγμή ευδαιμονίας. Η μικρή πετσέτα στο στήθος φτάνει. Μόνο να αφεθώ. Τελείως. Να μείνω έτσι, με τον ήχο των ελάχιστων κυμάτων. Όλα τα άσχημα πράγματα θα πάνε μακριά... Ο ήχος απ' τον ήρεμο παφλασμό θα τα διώξει. Μακριά, πολύ μακριά... *Ένα, δύο, τρία* –η Στέλλα μας μαθαίνει σχοινάκι. *Ένα, δύο, τρία –έλα μικρή, μη φοβάσαι! Μπες!* (Είναι ευτυχισμένη.) Είναι ένα λαμπρό απόγευμα. Μεγαλύτερα παιδιά, απ' τα γύρω σπίτια, την ακολουθούν, πηδάνε όλοι μαζί, μπαίνουν και βγαίνουν, στρίβουν και γελάνε, το σχοινί είναι μεγάλο, μπορούν πάνω από δύο να πηδήξουν κάθε φορά –κι όλοι σκάνε στα γέλια. Τραγουδάνε ένα τραγούδι ρυθμικά. Η Στέλλα φοράει ένα μπλε φόρεμα με κίτρινες κι άσπρες ρίγες, τα μαλλιά της είναι κομμένα λίγο πάνω απ' τους ώμους, είναι σγουρά, δεν έχουν στεγνώσει ακόμα. Νωρίτερα, είχε πάει για κολύμπι. Οι μπούκλες στο μέτωπο, γύρω απ' το πρόσωπο, πετούν καθώς αναπηδάει γελώντας. Γυρίζει, βγαίνει, μετράει μέχρι το τρία, και ξαναρχίζει: *Ένα, δύο τρία...* Όλοι έχουν χαρούμενη διάθεση, όλοι γελούν και διασκεδάζουν. Κάποιος φέρνει το κόκκινο στρογγυλό κουτί με τα φρουί-γλασέ. Αυτά που τρώω κρυφά και μεθοδικά μόλις πάνε όλοι για έναν μεσημεριανό υπνάκο, αυτά που βρίσκονται στο Δανέζικο τραπεζάκι, δίπλα στο λαμπατέρ με το κίτρινο σατέν καπέλο. Φωνές ενθουσιασμού! Παφλασμός... Παφλασμός στα πόδια

μου, κάτω απ' τον ήλιο... Κάνει τόση ζέστη, όπως στην παραλία του Αλγερίου, που ο Meursault σκότωσε τον Άραβα. *Σπλας σπλας...*

Η καλύτερη φίλη της Στέλλας, που τόσο την αγαπώ, μπαίνει στο παιχνίδι και πηδάει σχοινάκι μαζί της: *Ένα, δύο, τρία... γέλια... σπλας σπλας*, ο παφλασμός με παρηγορεί, όπως τότε, στο δωμάτιό μου με τα μεγάλα παράθυρα και το μπαλκόνι που έβλεπε στη θάλασσα. Ακούω τα κύματα, ο ήχος συνταιριάζεται ρυθμικά με τα γέλια. Η Στέλλα με κοιτάζει και προσπαθεί να με τραβήξει μέσα στη σειρά των παιδιών που πηδάνε σχοινάκι γελώντας, αλλά είμαι πολύ φοβισμένη –το σχοινί μού φαίνεται πολύ μακρύ και επικίνδυνο, τι θα γίνει αν σφιχτεί γύρω μου, ή με χτυπήσει, ή πέσω κάτω; Είναι απόγευμα, ένα απαλό αεράκι μας χαϊδεύει, είναι μαζεμένη μια μεγάλη ομάδα γυναικών όλων των ηλικιών εκεί –σαν ένα Μεγάλο Συμβούλιο σε θηλυκή έκδοση, ή σαν σκηνή από πίνακα του Klimt: οι ηλικιωμένες, οι νέες, τα πιτσιρίκια. Τα πιτσιρίκια *τους*. Είναι μια μεγάλη αγέλη θηλυκών ζώων. Θέλω κι εγώ να πηδήξω σχοινάκι, ζηλεύω τα μεγαλύτερα παιδιά που τολμούν και το κάνουν, που πέφτουν και δεν τρέχει μία, αλλά παραμένω ακίνητη, κοιτάζοντας τη μητέρα μου, με τις μπουκλίτσες της ν' αναπηδούν πάνω απ' το μέτωπό της.

Τι διάολο...; Πρέπει να αποκοιμήθηκα. Πεινάω.

Ο Δ. διαβάζει ένα βιβλίο, ακριβώς δίπλα μου. Αγγίζει

τον μηρό μου αφηρημένα, αγγίζω την περιοχή που μ' ενδιαφέρει με απόλυτη επίγνωση. Αυτός δεν φαίνεται να ενδιαφέρεται, απορροφημένος απ' το βιβλίο, πράγμα που εκείνη τη στιγμή μου φαίνεται για κάποιο λόγο ερεθιστικό. Αν του σηκωθεί, μπορεί να συνεχίσει να διαβάζει το βιβλίο του –ποιος νοιάζεται; Πεινάω φρικτά, αλλά δεν έχω διάθεση να περπατήσω μέχρι το ταβερνάκι.

Τεντώνομαι και μένω ακίνητη. Μια σαύρα ανεβαίνει στο χέρι μου, όπως το 'χω τεντωμένο πάνω απ' το κεφάλι, στριφογυρνάει για λίγο και μετά φεύγει βιαστικά. Πάνε κιόλας δέκα χρόνια που έφυγε η μητέρα. Όλη η καλή διάθεση εξαφανίζεται μαζί με τη σαύρα. Λες και το μικρό ζώο πραγματοποίησε κάποιου είδους τελετουργικό και με άφησε θυμωμένη και λυπημένη. Λίγο αργά για επώδυνες σκέψεις.

Βάζω ένα κοντό φουστάνι και μια ζακέτα και βγαίνω να περπατήσω στην παραλία. Πώς γίνεται και οι παραλίες είναι πάντα συνδεδεμένες με την καλή διάθεση και την τέλεια αγάπη; Τόσο δυνατό είναι αυτό το στερεότυπο, που νιώθω λες και πρέπει σώνει και καλά να βαδίσω στην παράδοση του ρομαντικού έρωτα, να συμπεριφερθώ δοτικά, υπάκουα και γενναιόδωρα. Να μετανοήσω και να μετατραπώ σε άγγελο καλοσύνης «εκεί και τότε», μπροστά στον πανίσχυρο παφλασμό που κατευνάζει τις σκέψεις μου και τις βγάζει απ' τον ειρμό τους.

Είχε αρχίσει να δροσίζει πια και τα χρώματα πήραν